

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag.

ILLUSTRERADT

Pris för 3 Månader 1 Rdr. B^{co}

Enkla. N^o.

8 sk. B^{co}

SÖNDAGS MAGASIN

N°. 12

Gotheborg. Söndag d. 18 Juni 1848

2 Qvar.

Brödträdet.

All de dyrbaraste skänker, som Skaparen gifvit in-
newånarne i de länder, som ligga mellan wänd-
kretsarne, hör synnerligast Brödträdet. Wi tala
här om det egentliga brödträdet, som bör skiljas
från Jada-brödträdet, hvilket äfwen bär en sär-
deles wälsmakande frukt. Först genom Cooks re-
sa i Sydhafwet hafwa wi lärt närmare känna
detta träd. Det egentliga brödträdet har unge-
fär höjden af en ek och växer så långsamt, att
det behöfwer 60 a 70 år för att blifwa fullt ut-

wuxet. Trädets fortplantning sker antingen genom frö, genom af-
läggare eller genom affurna grenar, som lätt taga rot, då de
stickas i jorden. Bladen uppnå en längd af halfannan fot. Trä-
dets inuti gulaktiga stam är ganska wex och antager ej någon pos-
tityr, men kan förarbetas till allahanda konsthäfer. De stora bla-
den begagnar man wid rostning af frukten och wid måltider, i
hället för bordduk och serwiette. De affallna blomhylforna
begagnar man såsom smöcke. På Otaheiti, der brödträdet finnes
i stor mängd, försär man konsten att af trädets bark på följande
sätt bereda ett ganska skönt tyg. De försara derwid på följande
sätt. När träden uppnått en höjd af 6 till 8 fot, af-
buggas de och beröfwas grenar och rötter, barken afskås och läg-
ges i watten för att uppmjukas. Efter några dagar skiljer man

— detta arbete förrättas wäntgen af flickor — den inre barken
ifrån den yttre, ty endast de båda trädarne af den förra begagnas
till förfärdigande af tyger. Sedan utbreder man trädarne på
plotanblad, i flera hwarf öfwer hwarandra. De rader, uti hvil-
ka man sålunda utblägger denna produkt, och som ofta äro 30
fot långa och en fot tjocka, öfwerbjutas med watten. Följande
dagen finner man hela massan förwandlad lifasom till ett helt,
genom den saft, som innehålles i trädarne. Denna massa erhål-
ler sin ytterligare beredning genom det att den kullas med ett
slags slagor på en hård sten. Härigenom bekommer tyget fasthet
och utsträckning. Af det sålunda beredda ämnet förfärdiga Ota-
heiterna tyger, som i sinhet täfva med wår nettelduk. De sär-
gas i rödt, grönt, swart och blått, men begagnas ofta hwita.
Företrädeswis är den röda färg bäst, som innewånarne weta att
gifwa dessa tyger. Skall ett stycke tyg vara färdigt rätt hastigt,
så sammanträda wäl 200 flickor; en af dem sjunger och efter den-
na takt arbeta de öfriga, under det att karlarne framställa det
råa ämnet.

Är brödfrukten nyttig för sydoarnes innewånare, redan derför
att den erbjuder material till deras boningar och husgerädsäfer,
lifasom ämnen till kläder, så är den ännu nyttigare genom sin
frukt.

Denna frukt är för åboerne del samma som säd och potatis
är för oss. Hon är deras dagliga näringsmedel och en så mycket
mer dyrbar gäfw, som säden i anledning af den alltför starka

hettan ej kommer nog fort i dessa trakter. Brödsfrukten är stor och har nästan formen af en melon. När hon är fullkomligt utvuxen, har hon 10 till 12 tum i diameter och väger ända till 20 a 30 skålp. Den är på ytan ofjenn, till det yttre gul, men inuti snöhvitt. I Juli och Augusti månader blifwer frukten fullmogen. Då den fullkomligt mogna frukten innehåller ett sotaktigt ganska mjukt ämne, som i detta tillstånd ej är hälsofamt för kroppen, så uttas den sällan rå. Vanligen astager man frukten redan wid den tid, då den ännu är grön. I detta tillstånd duger dess mjuka fibrösa innehåll ej att äta, utan det invecklas i brödträdets blad, rostas och ätes på warma stenar. Den sålunda beredda frukten skall eiter beskrefning smaka såsom hwetbröd, blandadt med något potatismjöl. Brödsfrukten beredes också på ett annat sätt, nämligen genom inblandning af andra växter. Innevännarne på Stahetti, som genom sin större bildning utmärka sig framför många innevännare på sydoarne, baka af dessa frukter ett slags bröd, som håller sig flera veckor. Man astager frukten, förr än den är fullkomligt mogen, och låter den ligga en tid, för att låta den ytterligare mogna. Har detta stett, innesluter man massan i ett kärl, der den råkar i gäsning. Af denna gästa massa, som i detta tillstånd, håller sig flera månader, göres bröd, som man rostas på heta stenar. Ugnen, der man bakar dessa bröd, är lätt uppbyggd. När grässet en fördjupning, belägges den med kokosblad och öfverlägger fiberna med stenar. Derefter antändes eld, hvaraf stenarne i en hast blifwa glödheta. Har veden bränt ner till aska, så utströr man denna på botten af grässet, lägger blad der öfwanpå och deruppå bröd eller kött, som skall tillagas. Detta betäcker man åter med blad och får sålunda en hel hög, som så mycket bättre sammanhåller hettan.

Genom kultur har brödträdet blifwit förädladt, hvarjore det gifwes flere sorter deraf. Brödträdet är så fruktbart, att en människa kan lefwa af ett sådant ett helt år. Man finner brödträdet ifrån Serate till Marquesasöarne i stilla oceanen, således på en sträcka af mer än 2000 geografiska mil. Engelsmännen hafwa försökt att omplantera brödträdet i Westindien, som dock ej haft den wäntade framgången. Det lyckas blott inom wändrettsarne. Ett kallare klimat är ej lämpligt för det samma. Till och med Cyreus sybliga klimat skulle wara för kallt. Frukten af det wilde brödträdet är nästan oujubar.

Skizzer från Moskwa.

(Ett fr. föreg. Nr.)

Samtliga fremelshyrkornas kloster äro förenade i det så kallade Johan, det högsta tornet i staden, uppfördt 1600, som bär en förghld kypel, öfwanpå hwilken finnes ett enkelt förghld kors. Detta torn innehåller ej mindre än 31 kloster, af hwilka den

största väger mer än 1000 centner och som gjöts efter Fransmännens återtag 1812, på befallning af Kejsar Alexander. Man kan bestiga tornet till en höjd af 180 fot, och har då 95 fot igen till tornets spets. Napoleon lät två ryfvar uppbyggda till tornets yttersta höjd. Sedan bestogs det wid Riselars fröning, alldeles utom det war upplyst uppifrån och ner. Gåttik är den wid tornets fot stående klockan, em hwilken man hwarfen känner dess utrymning eller om den någonsin swäfwat i luften. Förr war den försjunken i jorden; nu hwilar den på en tre fot hög mur, som innehåller en dörr, genom hwilken man kan inträda i klockan. Den är 19 fot hög; har 20 fot i diameter; wäggarna äro öfwer en aln tvärs igenom. På sydfidan är ett stort hål, men flycket, som utfallit, är ännu för handen.

Utem Kremel wilja wi endast nämna Jungfru Marias kyrka, som med sina tjugu torn, kypeler och tak gör en underlig anblick. Dess huswändtorn är 150 fot högt och inwändigt helt och hållet ihålligt. De 200 Greker, som lefwa i Moskwa, hafwa en kyrka, der gudstjenst förrättas i det grekiska språket. Någon synagoga finnes ej i Moskwa, då Judar alldeles ej finnas i det inre af Ryssland, men wäl en moskee, utan twifwel den nderligaste, som finnes i werl en, en liten, högst obetydlig byggnad, som inuti ej ens är öfwerdragen med kalk och som ej har något annat att berömma sig af än mattona, som betäcka golfwet. Blott Tatarerna, som äro Sunniter, och af hwilka 120 lefwa i Moskwa begagnas den, under det Perserna, hwilkas antal uppliger till 25—30 hafwa en liten benesal i ett fymmanshus.

Kloster.

De ryfva presterna dela sig i hwita och swarta, en benämning, som är tagen från deras klädjel. De förra äro de, som tjenstgöra i kyrkorna och wanligtwis äro hwitklädda, de sebnare tillhöra klosteren och wanligtwis Basiliurorden och gå swartklädda. Huswändplagget, som de bära, är en sefvid och wid talar, mestadels af sammet; huswändet betäcker af en cylinderrörmig, hög mössa, från hwilken ett långt skor u bhänger.

Det gifwes 21 kloster i Moskwa; de ligga dels i den innersta och älska delen af staden, och dessa äro små och tränga, dels wid stadens yttersta gränser och äro merändels rymliga och stora. Skönast belägen är det simenowiska wid Moskwa, som är bekant och besökt för sin utmärkta sängarförs skull. Det existerar på föpmannens milda gåfwer. Ett ibland de älska är Prästarens Nya Kloster, som har att tacka en linnedaf med ett kristushufwud på, från den gamla republiken Wiätka, för sin tillworo. Naturligtwis är denna kristusbild undergörande. Ganska anseeligt är den donischka modrens kloster, som Boris Gudunow 1591 lät uppbygga åt den heliga Jungfrun, såsom tacksamhet för den seger, han vann öfwer Tatarerna, som hotade Moskwa. En hög, röd mur, försedd med fasta torn och bröstwärn omsluter 5 eller

6 kyrkor och kapeller, en björkstog, flera gårdsp laner och boningar för Archimandriter och munkar. Kyrkogården är derföre märkvärdig, att den företrädeswis tjenar den äldre adeln till hviloplats. Skolan, som tillhör klosteret, har ett ibland de bästa ofseentliga biblioteker i Moskua. Der blifwa omkring 600 ynglingar undervisade, merändels i prestliga studier. Det grekiska klosteret herbergar blett fem munkar och en Archimandrit och är ett sällskloster till klosteret på berget Athose. Bland nunnekloster märka wi två: siddklosteret, beläget på ett stert, med gräs bewuret fält, der de ryska kejsarne efter sin fröning traktera folket, såsom och Mikelaus gjorde 1826 med 50,000 menniskor, och himmelsfärdesklosteret, som har två kyrkor, uti hwilka 36 ryska kejsarinnor och sterskistinner — från Gudoria till Natalja Alexiowna, Peter II syner, död 1729 — äro begrafna. Lagarne inem de grekiska klostren äro ej så stränga, som inem katolska kyrkan, och under wispa wilker intagas qumner i munkklostren, liksom män i quinnelklostren. Då nunnorna måste lefwa af sina händer arbeten, så sysselsätta de sig med arbete på klostergebiens äger, ja en kyrka är till och med fullkomligt uppbyggd af nunnor.

Kaffehus och Wårdsbhus.

Moskans wårdsbhus äro ganska stora, men hwarfen utmärkta för något inbjudande yttre, bequämt inre eller snabb betjening.

I rummen träffar man nästan öfwer allt, oaktadt deras höjd, en ferderhwad luft. Vätre äro, åtminstone till en del, kaffehusen eller restaurationer, uti hwilka man finner flera och bequäma rum, som äro rikligen målade, försedda med speglar och helgenbilder. (I hwarje rykt hus finner man en helgenbild, föreställande någon person af treenigheten, ofta den helige Mikelaus, det mest dyrkade helgen i hela Ryssland, eller den helige Michael, långtmera sällan den heliga Maria och andra helgon). Icke sällan hör man Nästergalar och andra fångfoglar, hwilkas fångslundom afwärlar med en i ett flöp deld orgels toner. De första och största kaffehusen finner man wid foten af Kremel omkring alexanderträdgården; mindre äro de, som ligga kringströdda i staden. I allmänhet förwänas främlingen öfwer ett stort antal tjenare, som i allmänhet äro klädda i ljusa pantalonger och ett slags blus af samma färg. Det finnes kaffehus, der man träffar på 80 och flera tjenare, som wanligen utgöra ett större antal, än hwad som kunde behöwas. Detta bruk försefwer sig från Ryssarnes wana att låta betjena sig. Ett ej mindre besynnerligt bruk ligger i den stora samlingen af pipor, som äro bestända för publiken och som oupphörligt floppas, antändas och ljudas ifrån den ena gästen till den andra. Dessa pipor äro wanligtvis försedda med små turkshufvuden af sten och långa ebessliga stift.

Helt egenomligt är det sätt, på hwilket Ryssarne dricka the (kaffe förefommer egentligen ej i de ryska kaffehusen, hwarföre de egentligen kallas thehus). Wanligtvis begagna de ej mjölk, li-

ksom litet socker, hwarmed man i Ryssland går särdeles sparsamt tillwaga, men wä. citronsfywer, som man utframmar med thesfeben; det isänkta theet gjuta de ur loppen på fatet och dricka ut detta.

Det synes, som om Ryssarne begagnade the företrädeswis såsom swettdrjwande medel: ofta dricka de the oupphörligt halflwa timmar och wid hwarje igjutande användes hett watten, så att swetten dryper från pannan.

Bland essentliga trädgårdar märkes Kremels och Alexanderträdgården, som intager den utterfäde swandammens ställe och sträcker sig wid foten af Kremels osantliga murar ner till Moskua, på norra sidan fljöd genom ett jerngaller ifrån gatan. Det motsvarar semmarträdgården i Petersburg och Tuileritträdgården i Paris. I mitten går en hufwidgång, som om wär- och semmarastnarna tjenar Moskans stöna werld till promenad. Rangen dernäst tillhör petrewskitträdgården med sitt stett, som motsvarar Katharinenhofstortet och trädgården i Paris. Den anlades af kejsarinnan Katharina II, men har af den nuwarande kejsaren blifwit utwidgad och försonad. Från den förra härrör och stettet, som är bygd i gethiff smak. Trädgårtsanläggningarne, som till största delen äro nya och utvecklade, kunna mäta sig med de stönaste trädgårdar wid Dresden, München, Berlin, men lida stor krit på watten; trakten är flak och kan ej gifwa trädgården något egentligt behag, men är desto mer lämplig till stora promenader, som mycket är i Ryssarnes smak. Till de dåliga kaffehusen i trädgården har för några år sedan kommit en waurhall. Ett actiesällskap har nämligen låtit uppföra en stor, ståtlig byggnad med danssal, maskalar, bisjardrum o. s. w. och derbrewid andra kaffehus, omgifna af smygga trädgårdsanläggningar och försedda med apparater för förnjelset af allahanda slag. Äfwen anläggningen Nieskutschnei (d. ä. Sansjousi) hör till ett stett, som kejsar Mikelaus köpt af en grekiska Drlow. Denna har ett wä. stönare läge än den förut omtalade. Den sträcker sig utefter höggra stranden af Moskua genom stöna anläggningar och är smyktad med många stett, hus och stöna träd.

Det noggrannaste ur.

Berlinerurmakaren Ferdinand Leonard har för några år sedan försärdigat ett ur, som i noggrannhet öfwerträffar alla hittills warande. Det uppgifwer de olbramiska tidsbestämningar, ja till och med en tusendels sekund. Det är bestämdt till artilleriets bruk, nämligen att efter tiden beräkna kulans hastighet och gång. Öfwer en urstjwä af metall rör sig på en sekund en härin wisare, som efter behag kan sättas i rörelse eller stannas. Wille man öfwerlemnna dessa operationer åt menniskans hand, så skulle intet resultat kunna erås; utan detta winnes derigenom att en galwanisk tråd sättes i förbindelse med kononen och uret. I det fulan lemnar kononen, sätter den af sig sjelf wisaren i gång och stannar honom åter, så fort den står ned på sitt föremål. Såsom regulator användes en roterande sekundpendel af helt och hållet egenomlig konstruktion. Det hela är för transportens skull omgifwet med en hylsa. Det kostar den lilla nåtta samman af 45,000 R:dr.

Scener ur en dagsjägares lif

Första dagen.
"Samir! — hjelp!"

Andra dagen.
"Jag ger er en Banco för
haren. Gå sen litet åt fjä-
rjelt får fjuta honom."

Tredje dagen.
"Vänta, din best! — Du skall icke få
springa långt! —"

Kasimirschalen.

Vi se huru mannen förhåller sig. Alla hans tankar, alla hans handlingar, alla hans sleg hafwa blott ett mål. Är han läkare, så skall han wisst ej försela att hjälpa en riksdagsmans fru på hennes resa till Tyskland, eller skall han öfwerhysa wettenskapsakademien med alla möjliga slag af nya fotografiska upplysningar och bemullskrent. Är han kristnällare, så skrifwer han furstares historia eller komponerar han en kantat till Bejens af Tunis åra. Är han mindre äregirig och mindre narr, så inträder han i en ministerbyrå, och står der med böjd rygg, tills man upplyfter honom med ett erdensband. Är han gardesofficer . . . dock hwarfere fullselska dessa ärofulla wägar för tillfredsställeande af äregirighet. Hång den uppjissna lekberan på hwad kref som helst, drag hastigt upp, och du skall föra en menniska hwart du behagar, ur sleden i bäcken och twärt om.

Vi skola då ej beklaga denna man; han förtjenar wäl att hans hustru har en kasimirschal. Vi må bewara wårt medlidande för den ärbara man, utan förmögenhet, utan äregirighet, hwilfens hustru en gång för alla har fått i sitt huwud, att hon skall hafwa en indisk kasimirschal. Det måste af förtreten skall vara det, att, när hon upphört att bedja, att grendera, hennes eget samwete gifwer henne det råd, att förtitta på sig sjelf och på det, som med råtta tillhör henne, hwad hon sammansparat. Innan hon sammansparat den ensfada summan, instränker hon utgifterna för bordet blott till det n dwändigaste: hennes man måste bära sin rock ända till silda tråden, han måste bersta och sila sin hatt. I allt måste råda den småaktigste noggrannhet i hushållningen; man äter wid talgljus och går två timmar tidigare till sängs, allt för besparingens skull. En anförwandt, en olycklig wän wägar låna något, bedja om hjälp; man skall anwända tusende skäl, för att öfwerhysa honom om omöjligheten af att bistå honom. Äro wi rikare än han, lyckligare än han? Är vår framtid tryggad mot behof? Måste wi ej framför allt tänka på uppfostran af våra söner och utförseln af våra döttrar.

Hwilken wisshet, hwilken klofhet, hwilken sparsamhet, hwilken ordning, skall en annan ropa med innersta wälbehag. Sparsamheten är dock en lång bekwärlig wäg. Men tänk om frun en gång blifwer modlös! Hwem wet, hwem kan förtutse, om hon kanste . . . Nej jag will ej intränga i så djupa hemligheter; en må vara nog; tren för wisst att hon förstår att på ena eller andra sättet winna sin affig.

En aften finner mannen sin hustru glad, älsfwärd, förefommande, glädjestrålände och tic är feryngnad. Knogt har hon lemnat dorren, fyrr än man fråntager honom hans hatt och paraply; hans nattrock ligger i beredskap, hans nattsoffor likaledes. Man låter honom ej wänta på maten; han erhåller en rätt mer

än wanligt och dertill sin favoriträtt. Och allt detta är kändt med så wänliga ord och med så smekamma frågor.

Må min skatt, hur har det i dag varit med dig? Du är listet blef? Du är ser nitist i din tjenst, du arbetar för mycket. Är du sjuk? Hwad skall bliwa af mig, om du går din wäg? Du måste tänka på barnen och mig. Litet penningar mer eller mindre, hwad betyder det? Gör förmögenheten någon lycklig? Wi älska hwarandra, det är nog; mer behöfs ej.

D älskade, dyra hustru! utropar mannen; hans hjerta simmar i ett haf af wällust.

Emellertid går frun några gånger till sitt glasfåp, öppnar det, stänger det åter, kommer tillbaka, wänder åter om och börjar ändtlligen med den wälbekanta oratoriska försigtigheten.

"Du wet det wäl ej, min wän?"

Dessa med smekande och osäker stamma framhwisade er utgå ej mannen, utan wäcka hos honom en wis ero.

"Madam T. har i dag besett mig."

Wid dessa ord börjar mannen se grå ut, ty han ser ej gerna madam T.

"Hon har förslagit mig en kostelig handel, det enda tillfälle i sitt slag."

Om ej konsten långt före detta gjort det emöjligt, skulle mannens hår resa sig af förtret. Dessa tillfällen! En hwar wet, hwad de kosta de stackars äkta männerna.

När den första hettan är förbi, så skannar frun ej vidare i sin wältalighet. Hon upphör att för fara i smickrande frågor, i flygga fraser. Hon wägar allt, berättar historien och utbreder kasimirschalen.

Shuhundra francs, min skatt! En äkta indisk schal! Den har kostat adertonhundra, och är blott begagnad en enda gång. Är det ej ett röswareköp? Känn på wäwen och betrakta mönstret. Hwilka palmer, hwilka färgor!

(Forts.)

Wistaget.

Herr Baron v. Grafsenberg hade såfem mången annan råkat i stora flader. Af tvenne swära syster, antingen att bliwa satt i kurren eller att emot sin smak gifva sig med en rik arstagerka, walde han det sednare. Han höll för rådligare och ändamålsenligare att genom löfte och ring bliwa bunden wid en quinna, än genom kreditorernas tyranni wid fängelsemurarne. Dock behömrade han sig ej mycket om sin hustru, för hvars tusen dukater han gifwit sig till spillo.

En aften, då Baronens emot sin wäna skannat hemma, närma de sig Fritz, hans förtroegne kammartjenare, med dessa ord: "Herr Baron, jag beder om förlåtelse för min nåswisshet; men jag kan

ej längre tåga. Här i huset, passera saker som — — —"
 "Hvad menar du," afbröt honom Baron med tämlig lög-
 tighet.

"Hvad jag menar, Hr Baron?" svarade Fritz. "Jag frukt-
 ar att med mina ord sára Ge djupt i hjertat: — men det gif-
 wes intet wal."

"Nå rafft, Fritz; hw rom är fråga?" ropade Baron otåligt.

"Jo, ser Hr baren, så snart Ni är utgången och har wändt
 ryggen till, så kommer hwarenda dag en ung herte smygande. —"

"Widare, vidare, kära Fritz!"

"Nog af fru baronesan är ganska oförbehållsam; när han ej
 kommer, skriver hon bref hela dagen, stora bref, som jag och
 Peter måste beståra."

Baron hade hört noz. Daktadt ej det ringaste swartstul eller
 med öm kärlek fastad wid sin hustru, kunde han dock ej låta hi-
 storien passera i fullkomlig tythet. Hans ära stod på spel; han
 måste hafwa reda på saken. Innan han dock tog några afwar-
 samma mått och steg, höll han det för bäst att först förse sig
 med ofärsaktiga bewis, ser att desto säkrare kunna bestraffa skan-
 dalen.

"Kan du ej skaffa mig några af de der breswen, Fritz?" sa-
 de han till sitt fastetum.

"Jungting är lättare, Hr Baron," svarade Fritz: "breswen
 flyga fram och tillbaka alla stunder på dagen. Härifrån och till
 i morgen bitida skall jag kunna uppsamlas två eller tre."

Det första bref, som friherrinnan skref till den obekanta her-
 ren, uppfångades och inbars med Barons morgendoftad. Brefs-
 wet war staldt till en doktor B. och uppfylldt af de häftigaste
 kärleksutjuttelser och de mest passionerade uttryck. Passion be-
 mågtigade sig och Baron, då han läst breswet, ej kärlekens, men
 wredens. I sitt första raseri wille han, hwad som på lång tid
 ej förefemmit, störta in i sin hustrus buoir och med dotken i
 hand afwinga henne förklaring öfwer omständigheterna. Dock
 fruktade han att göra owäsen. Han sammansmidde då en annan
 plan och gick först upp till den unge doktern, till hwilken breswet
 war staldt.

"Jag har hört, min herre," sade baron till doktern, som han
 träffade hemma, "och ej utan stor förwåning, att Ni, ehuru full-
 femligt obekant för mig, tillåter er ofta förnyade besök hos min
 fru. Ni är en man af ära, efter hwad edra anletsdrag nogsam-
 tädagalägga, men äfwen jag är en man af ära. Ni skall ej kun-
 na afslå min fordran att så läsa de bref, som min hustru har
 skickat er. Jag har ingalunda afigt att begagna dem så
 som wittne emot er. Saken skall höljjas af ewigt stillatigande.
 Dock måste ni gifwa mig ett heligt löfte att genast lemna staden
 och landet."

"Min herre, jag wet sannerligen ej hwad ni menar," warade

desteren. Jag har ej haft den äran att lå i korrespondens med
 fru Friherrinnan, hwilket jag på mitt hederöerd kan försä-
 ra er."

Baronen emwisades med den skyldige, betafte, stymlade, swer
 och wille ej gifwa med sig.

"Uppgif för mig en summa, hwarmed jag kan köpa den stadt,
 som finnes i edert hus," utropade G. såtem efter lång besinnning.
 "Hör, jag bjuder er tusen gulden lemna mig min hustrus bref."
 Wid dessa ord lade han tio hundra guldenstycken på bordet.

Doktern syntes med förast se ned på den hederliga gifwan.
 Baronen bad och emwisades mer och mer, uppräsnade ännu hundra
 gulden i blanka luidorer och se nu låt doktern bewaka sig.
 Baron G. fick de bref, som han så begärligt eftersträfwade. Ut-
 tan widare emständigheter störade han hem med det tyrt köpta
 paketet, inträngde i sin frus kammare, kastade det på soffan och
 ut'er i högsta betta.

"Denna samling är ofullständig, Hr Baron," afbröt honom
 friherrinnan med största lugn och kallblodighet. "Det, som jag
 håller på med, hör och till samlingen."

Hon lemnade honom då ett, hwars underskrift ännu ej war
 fullkomligt forfad.

"Er oferskändhet går för långt. Ni har djersheten att wil-
 ja bemantla edert brett!"

"Wiserligen, Hr gemål."

"Hwad, madam, emet sådana bewis?"

"Ja just emet sådana bewis, som ni behagar yttra. In just
 dessa bewis, är bewis på min eskuld och wittnen för min innerli-
 ga kärlek till er, en kärlek, som ni aldrig förkastat att uppsatta,
 sedan ni fått hwad ni önsfede — mina penningar."

Baron kastade sig på en stol. Hans hustrus erubbliga lugn
 hade gjert honom sensys. Han wäntade nu med icke ringa er-
 det egenblisk, då, som han tredde, hans hustru med en ledja af
 löqwer skulle be rita sig ur sin förlägenhet.

Men hur underbart! Allt war sannt — blett allt för sannt!
 Baron G. kunde ej inwända det aldroringaste emet seljande för-
 klarung af sin hustru. Han föll henne om halsen och bad henne
 om förlåtelse för de misstankar, han hytt. Denna strid war det
 första tillfälle, wid hwilket Baron G. egentligen besymrade sig
 om sin hustru, och först sedan denna stund lärde han att uppsatta
 hennes i. reträffliga egenkaper och sökte nu lyftan i de qwärliga
 behag, som han förut alldeles förbitsett.

Hemligheten war ganska enkel. Baronen war stor wän af
 språkstudier och älsfede framför allt det engelska språket. Han ha-
 de läst alla engelska skalder och profatörer och hans största glädje
 war att tala engelska. Friherrinnan, som gaf sig all möjlig mö-
 da, att gå sin mans önskingar tillhanda, wände sig efter många
 färdiga försef till studium af engelska språket. Den unge dok-
 tern, hwars bekantskap hon förut gjert, understödde henne dern-
 ti. De bitjetter, ut hwilka en så häftig kärleksglöd gaf sig till-
 kända, innehollo en erdragran öfwerfättning af en gammal eng-
 gelsk roman, som war affattad i form af bref och som friherrin-
 nan för detta ändamål uttagt utur sin mans bibliotek.

Engelska språklärare blifwa i allmänhet ej i rikligen honorera-
 de som Dr R., som för korregeringen af några scripta erhöll
 hela elftva hundra gulden.

Tjenstförlände i franska republiken.

H:r Borgmästare, jag har alltid varit en häftig republikan. Under de sednare konungarne har jag haft en tjänst. Nu hoppas jag få twenne.

Swad! Ni har ingen plats att bortgifwa? . . . Tänk om jag begärde eber egen!

GÖTHEBORGS DAGBLAD,

hvaraf redan 12 Numror utkommit, utgifves dagligen, i folio format, från **C. Petersens** officin, der prenumeration, med 3 R:dr B:co för återstående delen af året, emottages. Tidningens anmälan eller program, som icke här kan få plats denna gång, skall uti nästa Nummer blifva meddelad. Dagbladet, som i Götheborg vunnit bifall, rekommenderas emellertid i landsorten, der prenumerationen sker på Postkontoren med tillägg af vanligt postförvaltarears/rode.

Nästa N:o utgifves den 25:te Juni 1848, kl. 7 f. m.

Götheborg C. Petersens officin, 1848.